
Dvanáct tajemství

Robert Gold

Do ložnice svítí slunce a jeho ostré světlo se téměř nedá snést. Nadzvednu se a sáhnu po mobilu. Podívám se, kolik je hodin. Už jsem měl být v práci. Povím Madeline, že jsem dopoledne strávil sběrem materiálu pro nový článek. Kromě toho je čtvrtek a půlka kolegů už přemýšlí o nadcházejícím víkendu.

Rozhlédnu se po místnosti. Oblečení se válí na podlaze a odhozená prázdná peněženka dělá společnost hodinkám, které jsem dostal od mámy k osmnáctinám. Hlava se mi točí. Praštím sebou na polštář a civím do stropu. Do očí se mi hrnou slzy a já přitisknu prsty k jejich koutkům. Zhluboka se nadechnu a odhodím příkrývku, ale sotva to udělám, zaslechnu v koupelně téct vodu.

Hned nato se otevřou dveře a do ložnice vtrhne paní Cranfieldová. Nikdy bych se neodvážil nazvat ji hospodyní na půl úvazku, obzvláště proto, že jsem jí nikdy nezaplátil jedině penny, ale ohromně mi pomáhá tím, že udržuje v domě pořádek. Spolu se svým manželem mi po mámině smrti pomohli zase se postavit na nohy. Víceméně se stali mými náhradními rodiči. Bez nich si neumím svůj život představit, ale jak to někdy bývá se všemi rodiči, občas mi mírně lezou na nervy.

„Tak už ses nám vyspínkal?“ poznamená jízlivě paní Cranfieldová. „Ta koupelna je děs běs.“

„Vážně?“ Šátrám po dece, abych se honem zakryl.

„Nemáš nic, co bych už neviděla,“ setře mě, projde místností, sebere moje trenky a hodí mi je na postel. „Zřejmě se ti zase udělalo šoufl, když jsi dovrávoral dovnitř. Přijdu později a důkladně to vygruntuju.“

„Zase...?“ zeptám se opatrně.

„Než jsi našel cestu domů, pozvracel ses na naší předzahrádce. George teď hadicí omývá klematis.“

„Ježší, to mě moc mrzí,“ drmolím, propadám se hanbou a snažím se dosáhnout na trenýrky.

„Upřímně, Bene, záchod je špinavý jako prase. Radši ani nepřemýšlím o tom, kdys ho naposled pořádně vydrbal.“

Nějak se mi podařilo pod dekou nasoukat do trenek. „Paní C., právě vstávám, takže si myslím...“

Zabývala se vytahováním žaluzií a vůbec mě neposlouchala. „Poklidím tady, zatímco budeš ve sprše. Dole jsem ti připravila něco k snídani.“

Kde se angažuje paní Cranfieldová, tam je veškerý odpor zbytečný.

„Teda na tebe je ale pohled,“ poznamená, když se zvednu z postele, a já si uvědomím, že mám trenýrky obráceně. „Když nejsi zvyklý pít, alkohol tě skolí daleko hůř, než když máš trénink. Nevydržíš tolik co můj George.“

Spěšně jsem zapadl do koupelny a zavřel za sebou dveře.

„Co by na to řekla tvoje maminka?“ volá za mnou sousedka.

Horká sprcha mi nepatrně vyčistí hlavu, a když se vrátím do ložnice, zase mi v ní začne hučet. Paní Cranfieldová už mi stačila převléknout postel a posbírat z podlahy oblečení. Okna otevřela dokořán a do ložnice vtrhl čerstvý vzduch. Popadnu z šatníku tričko, natáhnu si ho přes hlavu a postavím se k oknu. Časně jarní slunce přivedlo do Haddley Common nový život. Na trávníku zlátnou narcisy a větve třešní jsou samý květ. Nad stezkou vedoucí od silnice, kde každých deset minut zastavují autobusy, visí zelený baldachýn končící na okraji stinného lesa.

Vidím pana Cranfielda, jak opečovává květiny na své zahradě stejně jako tenkrát před deseti lety. Co si pamatuju, byl v částečném důchodu a během posledních dvanácti měsíců se mu konečně povedlo odpoutat od oční optiky, kterou vedl téměř dvacet let. Čas od času spolu zajdeme na ragby. Někdy jsem neměl dojem, že ho tahle hra baví, ale na zápasy jsme začali chodit už před lety, když se můj nejlepší kamarád Michael Knowles dostal do výběrového týmu Richmondu. Hrál v něm jen jednu sezonu, než se přestěhoval do Bathu, kde reprezentoval prvoligový klub, ale pan C. a já jsme zůstali věrni místnímu klubu. Opravdové potěšení, které teď pan C. ze zápasů má, spočívá v tom, že se mě vyptává, co je pravdy na příbězích, které zveřejňujeme na zpravodajském serveru. Vždycky chce mít přehled o nejnovějším

politickém skandálu. I když během zápasu málokdy zavře pusou, užívám si čas, který s ním trávím.

Sleduju, jak míří k záhonu se zeleninou, který má u domu. Cranfieldovi bydlí na rohu a tím pádem získali kousek pozemku navíc, který pan Cranfield láskyplně opečovává ode dne, kdy se sem nastěhovali. Zvedne rycí vidle s rukojetí omotanou provázkem a vypadá úplně stejně jako to ráno před deseti lety. Možná má teď nějaké to kilo navíc a šedivé vlasy mu prořídly, ale v mnoha dalších ohledech jako bych zíral na tutéž scénu jako před všemi těmi roky.

Slyším, jak paní Cranfieldová rachotí v kuchyni. To ráno, když od nás odešla policie a já zůstal sám stát v hale, paní Cranfieldová otevřela zadní dveře. Prošla kuchyní a usedla vedle mě na schod. Svírala mě v náruči, zatímco jsem vzlykal. Pochybuju, že bych bez ní ten den zvládl přežít.

Sejdu dolů do kuchyně a přivítá mě vůně čerstvě uvařené kávy a prskající slaniny.

„Už vypadáš mnohem líp,“ poznamená pochvalně paní Cranfieldová. „Co tě přimělo takhle se zřídit?“

„Práce,“ odpovím a zvednu konvici s kávou. „Trochu jsem se rafl se šéfkou a poštil se před kolegy zmínit, že potřebuju drink na uklidnění.“

„Tipuju, že ti po něm bylo hůř. To alkohol normálně dělá,“ rozumuje sousedka, podá mi sendvič se slaninou a pak se vyškrábe na barovou stoličku, jednu z těch, které nahradily máminy jednoduché dřevěné židle. „Nikdy nepochopím, proč sis je koupil,“ brblá a přidrží se ostrůvku, aby nespadla. Podívá se na mě, potlačí úsměv, ale pak už to nevydrží a vyprskne smíchy. „Na špičkový kuchyňský design nemám postavu.“

„Podle mě vypadáte báječně.“

„I ty jeden lichotníku!“ Zamračí se na mě.

Byla to právě ona, kdo mě přesvědčil, abych přestavěl dům k obrazu svému. Po mámině smrti jsem se vrátil do Manchesteru, přestal jsem chlastat a podařilo se mi odpromovat se slušným výsledkem. Následující rok jsem cestoval po světě. Michael, můj starý spolužák, za mnou přiletěl na několik týdnů do Států a v New Orleansu jsme oslavili Mardi Gras. Od mámina odchodu jsem se nedotkl alkoholu, a když jsem Michaela viděl, jak u bazénu prošel tabulí skla a pak strávil dva týdny v Louisianské univerzitní nemocnici, potvrdil tím mé přesvědčení, že jeho konzumace v sobě skrývá četná rizika.

Po návratu do Anglie jsem získal první pořádné zaměstnání – kam jsem mohl z Haddley snadno dojíždět. Věděl jsem, že je načase vrátit se domů. Zpočátku to bylo obtížné, protože jsem sám sebe přesvědčil, že nemůžu projít po hlavní ulici, aniž by mě někdo poznal, ale časem jsem pochopil, že ve většině lidí převažuje ohleduplnost nad škodolibostí.

„Proč ses přel?“

„Hádejte.“

Paní C. se usměje. O mém turbulentním vztahu s nadřízenou vyslechla bezpočet historek.

„Madeline chce, abych napsal článek k desátému výročí mámina úmrtí,“ žaluju. „Odmítl jsem,“ dodám spěšně, když sousedka otvírá pusu, aby něco podotkla.

„Ta ženská nemá žádné zábrany,“ usoudí paní C. a nesouhlasně mlaskne jazykem. „Chtít po tobě, abys to prožíval znovu. Jako by to někomu prospělo. Skutečně zachází moc daleko.“

Usrknou kávy a usměju se. „Takže si myslíte, že bych jí neměl ustupovat?“ Sousedka povytáhne obočí. „Neříkej mi, že jsi uvažoval o opaku?“

„Mín se domnívá, že by mi to pomohlo. Mohl bych hledat odpovědi na poslední dotěrné otázky, které mě pronásledují na každém kroku.“

„Mín je milá dívka, ale opravdu...“

„Pořád si lámu hlavu, jak by to dopadlo, kdybych tenkrát neměl tak ukrutnou kocovinu. Paní C. – kdybych s mámou promluvil, než odešla, anebo se rozběhl za ní, možná by všechno skončilo jinak.“

„Bene, to už jsme probírali. Nebyla to tvoje vina. Nesmíš si to vyčítat. Nikdy,“ zašeptá paní Cranfieldová, sklouzne ze stoličky a stiskne mi paži. Sklopí hlavu a přistoupí ke dřezu, kde začne divoce drhnout pánev.

„Popálíte si ruce,“ nabádám ji, když vidím, jak z vody stoupá pára, ale ona na to nedbá. Dojdu k ní a utáhnu kohoutek. „Čistější to už nebude. Je trochu připečená, ale s tím už nikdo nehne.“

Utře si ruce a na okamžik si mě prohlíží. „Pověz mi, jak ses včera večer bavil,“ vyzvídá. „Povídal jsi, že s tebou byla Mín?“

„Mín a ostatní kolegové.“

„Mín je jenom kolegyně?“

„Kolegyně pomlčka kamarádka. Nic víc.“

„Platí to i pro ostatní? Nebo jenom pro ni?“

„Dost!“ zarazím ji se smíchem a vrátím se k pultu, abych si na sendvič přidal víc kečupu.

„Dobře, už se nebudu vyptávat.“ Teatrálně zvedne ruce, jako by se vzdávala. „Máš na tom dost té červené břečky?“ Znovu zmáčknu flašku. „Když jsi k nám přišel poprvé na oběd, odmítal jsi cokoliv sníst, dokud se to neztrácelo pod vrstvou kečupu.“

„Bylo mi deset!“

„Některé věci se nikdy nezmění.“

Máma se rozhodla vrátit do práce a toho dne šla na první pohovor. Ve škole nám odpadla půlka vyučování a sousedi se nabídli, že mě pohlídnou. Mámě nezbývalo nic jiného než jejich nabídku s radostí přijmout, přestože jsme se zatím moc neznali – přistěhovali se před pouhými pár týdny. Zatímco paní Cranfieldová pokračovala ve vybalování, pan Cranfield mě vzal k řece, aby mě naučil základy rybaření. Ale sotva otevřel plechovku s živými červy, okamžitě se ukázalo, že to bude moje první a zároveň poslední zkušenost.

„Měla takovou radost, že bude zase pracovat,“ pokývá hlavou sousedka a já vzpomínám, jak máma jásama, když o dva dny později přišel dopis s nabídkou zaměstnání. „Přála si jenom dobře se o tebe postarat.“ Odmlčí se. „A mně byla velmi dobrou přítelkyní...“ Hlas se jí zachvěl. „Teď jsi pro mě nejdůležitější ty – kvůli tobě i tvé mámě.“ Paní C. opláchně hrnek ve dřezu, než dodá: „Přijď v neděli na oběd. A přiveď někoho s sebou, jestli chceš.“

Směju se, a když kolem mě prochází k zadním dveřím, obejmou ji. „Díky,“ hlesnu.

„Za co?“ opáčí. „Proto jsem tady.“ Zamává mi a zamíří ke svému domu.

Doliju si hrnek po okraj a otevřu dveře vedoucí dozadu na zahradu. Posadím se na schod vyhřátý jarním sluncem, odemknu obrazovku mobilu a kliknu na apku našeho novinového serveru. Bulvární část informuje o bezvýznamné člence královské rodiny, která vykopýtala z nočního baru s mužem, jehož původ má k urozenosti daleko, zatímco hlavní stránce vévodí článek o stavebním jeřábu, který se zřítil v centru Nottinghamu a zabil tři lidi. Následovala zpráva o mrtvé ženě nalezené v garsonce v Leedsu. Rozklikl jsem ji, abych zjistil podrobnosti. Policie odmítla případ komentovat, ale není vyloučeno, že se na její smrti podílela druhá osoba. Každý minimálně schopný novinář z toho vyvodí, že byla s největší pravděpodobností zavražděna, ale policie to odmítá potvrdit.

Dál se probírám novinovými titulky, když vtom se zarazím. Zírají na mě máminy oči.

VZPOMÍNKA NA CLARE HARPEROVOU: PO DESETI LETECH.

Čtrnáct dní před máminým výročím Madeline zveřejnila upoutávku na článek, který ani není napsaný. Její drzost mě nepřestane udivovat.

Zírám na mobil. Tuhle fotku dobře znám. Byla pořízena za sychravého letního večera rok před její smrtí. Sedí na břehu Temže, choulí se ve svém oblíbeném svetru a za zády má blednoucí světlo. Ten den jsem byl venku a vracel jsem se domů kolem řeky, když jsem si jí všiml. Zakalené slunce mizelo za lesem. Aniž to tušila, vyfotil jsem si ji mobilem – ženu smířenou se světem. Potom jsem se k ní posadil a povídali jsme si o výletu do Bordeaux, který nedávno podnikla se svými dvěma nejlepšími přítelkyněmi. Každý den navštívily jinou vinici, seděly do noci venku a popíjely víno. Momentka zachytila její nově nalezenou svobodu. Když zemřela, právě tenhle obrázek jsem poskytl tisku.

Pod ním jsou odkazy na související články. Jeden z nich se váže ke článku starému několik let, náležitěcímu k sérii *Odvážné dámy*. Znovu jsem si ho přečetl. Byl oslavou velmi důstojné ženy plné vnitřní síly.

Prohlížím si ho a zastavím se u fotografie bratra Nicka s jeho nejlepším kamarádem Simonem Woakesem. Stala se synonymem jejich příběhu, nechvalně známého po celém světě. Kluci stáli na pomezí čáře ragbyového hřiště oblečení ve školních dresech a vítězoslavně se křenili. Kolem ramen je objímaly jejich spolužačky.

Dvě čtrnáctileté dívky, které je o několik týdnů později surově zavraždí.

Lelkoval jsem u branky a čekal, až se Nick vrátí domů. Přitom jsem pozoroval dvě dívky, jak se rozvalují na sluncem spálené trávě na návsi. Příjíždějící autobus je přiměl rychle se zvednout. Devětadvacítká zastavila u obrubníku a vystoupil z ní Nick a Simon s batohem na zádech. Vykukoval jsem přes zahradní zídku a viděl, jak se s nimi holky daly do řeči.

Pak první z dívek odtančila pryč a vlasy za ní povlávaly v odpoledním slunci. Natáhla ruce, uchopila svoji přítelkyni a vlekla ji stranou. Obě skočily po širokém otevřeném prostoru a mířily k hustému lesu, oddělujícímu

Haddley od sousední obce St. Marnham. Dál se ke mně neslo jejich výskání, jak se točily dokola.

Na okamžik se zdálo, že Nick a Simon váhají, ale pak jsem viděl, jak přidali do kroku a jali se dívky pronásledovat. Nespouštěl jsem z nich zrak. Přešel jsem silnici a vstoupil na vyprahlou návěs. Pod nohama mi praskala suchá stébla trávy. Cítil jsem žár vrcholného léta, jako by nekonečné prázdninové dny neměly nikdy skončit. Siluety Nicka a Simona se rozplývaly v ostrém slunečním světle. Dával jsem si pozor, abych se od nich držel dál, ale zakrátko jsem se musel dát do běhu, aby se mi neztratili z očí. Stejně jako každý jiný osmiletý kluk jsem byl zvědavý, kam mají namířeno.

Bez dechu jsem dopelášil na zarostlý okraj lesa. Chvilí jsem lupal po suchém vzduchu, než jsem nahrbil ramena a vplížil se mezi stromy. Nick by rádil, kdyby mě chytil, ale kráčel jsem po špičkách a přikrčený jsem se schoval mezi přerostlými keři. Mířil jsem k mýtině uprostřed lesa, kde se můj bratr a jeho kamarádi často zašivali.

Přede mnou se kroutila úzká pěšina a já se prodíral podrostem, až jsem dorazil na kýžené místo zalité sluncem, které mě na okamžik oslepilo tak, až jsem zavrával. Cítil jsem, jak mě jeho paprsky pálí na krku.

Na mýtině nikdo nebyl.

Hněvivě jsem nakopával odhozené nedopalky cigaret, až jsem kolem sebe vířil prach. Brácha nebyl nikde v dohledu, o slovo se hlásila žízeň, a tak jsem se rozhodl pro návrat.

Vtom se mezi stromy prodral vzdálený smích.

A pak další.

Následovaný výkřikem rozkoše.

Hned jsem věděl, kde je najdu – na návrší na opačné straně lesa poblíž St. Marnhamu – Nickově tajném místě. Aby mě neviděli, musel jsem šplhat po zarostlém náspu podél železniční trati. Prodíral jsem se mezi bodláky, když vtom se mi do ohbí lokte zapíchl trn, Vytáhl jsem ho a sledoval pramínek krve stékající mi do dlaně. Kousl jsem se do rtu, abych nezasténal bolestí.

Stál jsem pod svahem tyčícím se nade mnou a v lese přidušeném horkem se znovu rozhostilo ticho. Započal jsem výstup. Škrábal jsem se do kopce a nohy mi klouzaly. Nebylo se čeho přidržet, a tak jsem se zase potupně sunul dolů, dokud jsem si nevšiml odumřelého kořenu, s jehož pomocí jsem se vytáhl vzhůru. Nahore jsem se oprášil a pohlédl na oblíbený fotbalový dres. Ušpinil jsem si ho od prachu a krve.

Pomalu jsem se plížil kupředu.

Jeden.

Dva.

Tři váhavé kroky.

Potom jsem se zastavil.

Zadržel jsem dech.

Na druhé straně náspu leželi nohama směrem ke mně Nick a Simon, oba nazí a s rozhozenýma rukama.

Nerozuměl jsem tomu. Připlížil jsem se blíž.

Ticho prořízl můj křik.

Seržantka za přepážkou se na ni usmála a Dani Cashová si musela připomenout, že má dýchat, když ji míjela cestou do dámské šatny. Nemohla uvěřit, že před pouhými pěti měsíci se tu cítila jako doma. Otevřela dveře a zastavila se, aby se podívala na nástěnku – ještě zbývala volná místa na půlmaraton v Richmondu, lekce pilates, taiči, a nechyběla ani pozvánka na oslavu jednadvacátých narozenin nového kolegy. Když ona slavila jednadvacet let, také sem jednu dala. Ke sboru nastoupila pár týdnů před narozeninami, které oslavila s mnohými novými přáteli venku u řeky.

Cestou ke skříňce jí táhlo hlavou, kolik z nich by si s ní teď vyšlo. Dávala se na visací zámek a v hlavě měla úplně vygumováno. Napřed vyzkoušela jednu kombinaci, potom druhou a nakonec třetí – Matovy narozeniny. Dočista na ně zapomněla, takže ve výsledku se cítila mnohem hůř.

Při prvním setkání ji naprosto zaskočil. Rozhodně se nedržel při zemi a všichni o něm říkali, že jednou bude náčelníkem. Metr osmdesát pět, nakrátko ostříhané vlasy, věčný náznak strniště a světle modré oči. Zkrátka byl nepřehlédnutelný. Byl o osm let starší, ale na tom nezáleželo. Většina osazenstva stanice k němu vzhlížela s posvátnou úctou. Stejně jako ona.

Jednoho deštivého pondělního večera měla jít do fitka, což byla ta poslední věc, na kterou se cítila. Ale novoroční předsevzetí je novoroční předsevzetí, proto se dovlékla do Střediska volného času v Haddley. Členové Metropolitní policie dostávali extra slevu, takže jste se při většině aktivit potili vedle starších kolegů. Při skupinovém posilovacím tréninku stál přímo

za ní. Otočila se k němu a pousmála se. Totéž udělala i po skončení lekce. Když následně vyšla ze šatny, našla ho, jak na ni čeká na lavičce v chodbě.

Třetí gin s tonikem v baru, shlížejícím na Haddley Hill Park, možná byla chyba. Mat prohlásil, že pije jenom dvojitý, a totéž objednával pro ni. Před devátou skončili v jeho pronajatém bytě na kopci a jí se to s ním líbilo, i když, pravda, počínali si poněkud opilecky. Druhý den ráno byl mnohem něžnější a ona se přistihla při myšlence, že by ho ráda znovu viděla. Na stanici spolu nemluvili, ale ke konci směny na ni spiklenecky mrkl a noc zase strávili spolu. Koncem léta odjeli na týden k moři do Chorvatska a ona nad sklenkou ledově vychlazeného místního vína začala snít o společné budoucnosti.

Sotva otevřela dvířka skříňky, smrad na Dani zaútočil jako úder pěstí. Sportovní boty a nevypraný cvičební úbor tu plesnivěly pět měsíců. Zhnušeně je vytáhla ven a zahodila do koše stojícího u umyvadel.

„Už jsme si mysleli, že tě tu nikdy neuvidíme.“

Dani se napřímila, otočila se a pohlédla na Karen Cookeovou. Na rozdíl od ostatních kolegyň jí uniforma vždycky padla jako ulitá a obepínala tělo víc, než by se slušelo.

„Povídalo se, že už to nedáváš,“ pokračovala dál Cookeová a nepříjemně se na Dani zakřenila. Své antipatie vůči Dani se nikdy nenamáhala skrývat. Dani předpokládala, že Karenina nevraživost pramení z doby, kdy jí šéfoval Danin otec, přesto ji pokaždé zaskočil jed v Karenině hlase.

Dani se beze slova otočila ke své skříňce, ale Cookeová jí zastoupila cestu. „Mluv si te o tom, žes dopadla stejně jako tvůj fotřík – ztratila jsi nervy.“ Dani cítila, jak rudne a zatíná zuby, ale dál vzpurně hleděla Karen do očí. „Jsi lúzr,“ ucedila Cookeová s nenávistí v očích. Dani ji obešla a natáhla se po ručníku visícím vedle umyvadla. Přidržela ho pod kohoutkem s teplou vodou. Cítila, jak se jí do zad propalují Kareniny oči.

„Když selhal tvůj táta, přinejmenším měl tolik slušnosti, aby odešel. Nikdo tě tady nechce.“ Dani nelibě vnímala, jak se k ní Karen naklání, aby jí pošeptala do ucha: „Nemůžeme ti věřit.“

Vtom ji bez varování přirazila k umyvadlu. Jednu paži jí zahákla kolem krku a druhou ji tvrdě stiskla pod řadry. Dani cítila, jak se jí do břicha zárývá okraj umyvadla a Cookeová ji drtí. Nemohla dýchat. Zoufale se pokoušela vymanit z jejího sevření, ale Cookeová ji popadla za opasek a smýkla s ní k zrcadlu. „Najdi si novou stanici. A fofrem.“

Dani pohotově uskočila dozadu a vyšklubla se jí. Třemi svižnými kroky byla u Karen, popadla ji a praštila s ní o skříňky. Nato jí vrazila do obličejě mokrý ručník. Právě v tom okamžiku zaslechla, jak se otvírají dveře šatny. Otočila se a na prahu uviděla stát seržantku Lesley Barnsdaleovou. Upustila ručník a mlčky přešla přes místnost.

„Dobré ráno, dámy,“ pozdravila je klidně Barnsdaleová. Dani neušlo, jak bystře vyhodnocuje scénu, kterou má před očima. „Vítejte zpátky, policejní konstáble Cashová. Dnes sloužíte se mnou. Kolegové ze západního Yorkshiru nás požádali o součinnost. Připravte se, za pět minut vyrážíme.“

„Ano, madam,“ odpověděla Dani a zamkla kabelku do skříňky.

„Cookeová, nějak jste nám namokla,“ poznamenala Barnsdaleová. „Tak se napřed osušte a potom se zamyslete nad těmi dvěma hlášeními, která mi dlužíte z minulého týdne.“ Barnsdaleová překročila práh šatny, podala Cookeové mokrý ručník a zamířila na toaletu.

„Ano, madam,“ odpověděla Karen a vyšklubla ze zásobníku hrst papírových utěrek. „Však já si na tebe počkám,“ zašeptala nenávisně k Dani. „A pozdravuj ode mě Mata. Už se nemůžeme dočkat, až zase bude zpátky.“

Dani ustoupila stranou a chytila Cookeovou za košili. „Jdi do prdele,“ doporučila jí, pak ji hrubě odstrčila a odešla.

Osm měsíců později byly z vraždy Nicka a Simona usvědčeny Abigail Langdonová a Josie Fairchildová. Během soudního přelíčení ani jedna z nich neprojevila sebemenší lítost. Chlapce, kteří měli po prázdninách nastoupit do desátého ročníku, zabily tím nejbrutálnějším způsobem.

U soudu zaznělo, že kluky schválně vylákaly do lesa. Většinou z toho, o čem se mluvilo, jsem nerozuměl, ale podával jsem svědectví prostřednictvím videokonference. Vzpomínám si, že se mě ptali, jestli jsem viděl, že by dívky chlapce líbaly, když kráčeli přes náves. Při téhle otázce jsem málem vyprskl smíchy, protože Nick by určitě nechtěl, aby ho někdo přistihl, jak se na veřejnosti ocicmává s holkou, ale vzhledem k závažnosti situace jsem jenom zavrtěl hlavou.

Nikdy po mně nežádali, abych popsal to, co jsem našel. Mezi důkazy přibyly fotografie z místa činu, ale tisk byl požádán, aby se vystříhal těch nejdivšších detailů.

Toho příšerného dne jsem seběhl ze železničního náspu, ale místo abych upaloval domů, v panice jsem ztratil orientaci a skončil v obci St. Marnham. Utíkal jsem až k rybníku uprostřed návsi. Lupal jsem po dechu a byl jsem zmatený. Zhrotil jsem se na zem. Klečel jsem na trávě a vzlykal, dokud jsem na rameni neucítil dlaň. Okamžitě jsem vyskočil. Stál vedle mě muž a natahoval se po mé ruce. Podíval jsem se na něho a dal jsem se do křiku. Řval jsem, že můj bratr je mrtvý, leží v lese. Ten pán mi řekl, abych počkal, a rozběhl se k domům u rybníka. I já jsem se rozběhl v zoufalé snaze uniknout. Tentokrát jsem pelášil po silnici spojující St. Marnham a Haddley.

Teď vím, že měří necelé dva kilometry, a toho horkého dne na vrcholu léta jsem začal umdlévat. Nemohl jsem dál, a tak jsem padl na krajnici a schoulil se do klubička. Bylo mi osm a připadalo mi, že ležím na opuštěné silnici celé hodiny. Ve skutečnosti o pár minut později kolem projíždělo policejní auto. Posadili mě na zadní sedadlo a odvezli nazpátek do Haddley. Začal jsem se třást. Musím mamince povědět, co jsem viděl.

O tři dny později byly dívky zatčeny a obviněny. Pod postelí Abigail Langdonové se našly šaty postříkané krví. Jakmile byly vražedkyně usvědčeny, svět se konečně dozvěděl, co jsou zač. Na policejních fotografiích jim na rtech pohrává úsměv šilenců, zdánlivě bezstarostný. Spáchaly sadistické a rituální vraždy a proměnily se v objekty nenávisti, představitelky zkaženosti mladé generace.

Hned po usvědčení byly převezeny do ostře střežených detenčních center pro mladistvé, každá do jiného. Během převozu se jeden z vozů vězeňské služby stal terčem útoku – někdo na něj z dálničního mostu svrhl betonový blok. Jejich další přepravu vždy doprovázelo uzavření silnic. Předseda vlády byl vyzván, aby se k událostem vyjádřil. Požádal lidi o klid, ale jeho poselství o silných rodinných hodnotách zaniklo v celonárodní touze po pomstě.

Dva dny po Nickově smrti se u dveří objevil táta. Máma se domnívala, že má právo sdílet s námi smutek, proto ho pozvala do domu, který opustil, když mi byly tři. V následujících letech se občas ukázal s nevhodně vybranými dárky, které nám předával s přehnaným nadšením. Tři týdny po mých sedmých narozeninách jsem ho našel sedět na lavičce na návsi. Zavolal mě k sobě a předal mi dres Chelsea. Můj nevděk ho popudil. Nick si ho vzal stranou a vysvětlil mu, že fandíme Brentfordu, ne Chelsea.

„Jak to, že to neví?“ zeptal jsem se Nicka později toho večera, když jsme si psali úkoly u stolu v kuchyni.

„Dlouho tu s námi není.“

„Ale vždyť Bees fandíme odjakživa.“

„Já vím,“ odpověděl Nick a o následujícím víkendu mě s mámou vzali poprvé na zápas. Dres Chelsea jsem nikdy neoblékl.

Myslím, že tehdy se táta vrátil domů proto, aby mámě poskytl okamžitou útěchu. Tváří v tvář nejhlubšímu žalu nakrátko zapomněli na všechno, co je rozdělovalo. Ale já jsem ho neznal. Kdykoliv si na něho vzpomenu, vidím tříletého kluka, jak čeká u okna, až táta přijede ze služební cesty. Z jedné takové se nakonec nevrátil a já mu to nikdy neodpustil. Čtyři dny po Nickově pohřbu byl pryč.

První rok po bráchově smrti máma procházela peklem. Truchlila, účastnila se soudního přelíčení a čelila zájmu médií. Často se divila, jak se jí těch dvanáct měsíců podařilo přežít. Musela zakoušet hrozivý zármutek a já si vzpomínám, jak jsme zničení seděli u kuchyňského stolu a zírali na Nickovu prázdnou židli. Máma si pohrávala s jídlem na talíři a zdálo se, že skoro nic nesnědla. Když jsem ji objímal na dobrou noc, cítil jsem, jak jí v těle chrastí kosti. Báł jsem se jí k sobě pevně přivinout, aby se nerozsypala.

Později se mi svěřila, že žila vysloveně z hodiny na hodinu. Zároveň se pokoušela opět mě probrat k životu. Vyžadoval jsem neustálé ujišťování, že mi nic nehrozí, a že tu se mnou vždycky bude a pohlídá mě. V týdnech bezprostředně následujících po Nickově smrti jsem nedokázal vyjít z domu. Nesnesl jsem, aby mi máma na jedinou minutu zmizela z dohledu. Každou noc ležela u mě v pokoji, dokud jsem neusnul. V mnoha směrech ji to uklidňovalo stejně jako mě. V prvním pololetí jsem do školy nechodil, ale před Vánoce jsem začal učení dohánět z domova. A pak, jednoho lednového rána, kdy mrzlo, až praštělo, se na prahu našeho domu objevili Holly a Michael, moji nejlepší kamarádi na celý život, spolu se svými matkami. Pevně jsem svíral máminu ruku a sveřepě kráčel kolem návsí a potom podél břehu řeky k základní škole na druhé straně mostu. Přibližně v polovině cesty se Michael dal do běhu a já se podíval na mámu. Pustila moji ruku a společně s Holly jsme vystartovali za ním. Ještě jsem se otočil, abych mámě zamával. Kráčela ruku v ruce se svými dvěma přítelkyněmi.

Po škole na mě čekala u brány a společně jsme šli domů. Chodil jsem jen do školy a domů, nikam jinam se mi nechtělo. Přestal jsem lelkovat na návsí, a dokonce mě ani nelákalo zahrát si s kluky fotbal.

Po vynesení rozsudku začal zájem o náš případ upadat a máma mě přesvědčovala, abych začal žít jako každý jiný desetiletý chlapec. Co kdybychom zase zašli na zápas Brentfordu? Tenhle klub nebyl tak naleštěný jako velké týmy z Londýna, ale já a Nick jsme ho odmalička podporovali a považovali ho za náš rodinný tým. Ačkoliv Nick dával před fotbalem přednost ragby, všichni tři jsme si utkání užívali. Ale to právě vzrušení nastalo, když se Bees začalo dařit, drželi se na vrcholku své ligy a mířili výš. Jednoho pátečního večera mě máma překvapila tím, že přinesla dva lístky na zápas, který se měl konat následující den.

Druhý den Brentford střílel gól za gólem a já mámu nadšeně objímal. Poprvé jsem se trochu cítil jako předtím, než Nick zemřel. Cestou z hřiště jsem se držel máminy ruky, brebentil o utkání a neustále rozebíral vstřelené branky. Chtěl jsem vědět, kdy se koná další zápas, a vždycky jsem se domníval, že právě toho dne mámě došlo, že budu zase v pořádku.

Ale trvalo další rok, než jsme my dva našli nový životní rytmus. Máma byla ve své nové práci spokojená, já chodil do školy a začal jsem za Brentford hrát fotbal v družstvu hráčů do čtrnácti let a potom do šestnácti. V následujících letech máma hledala způsoby, jak pomalu přestavět svůj život. S podporou kamarádek a sousedů začala znovu chodit mezi lidi a objevovat nové zájmy. Brečel jsem smíchy, když mi ukazovala své první pokusy z kurzu keramiky. Pořád mám hrnek stojící nakřivo v barvách Bees, vytvořený na moji počest. Bavily ji kurzy vaření, které navštěvovala v Hampsteadu. Po každé lekci se šla s novými přítelkyněmi projít po vřesovišti. Jednoho jasného jarního večera se dokonce namočily ve slavném přírodním koupališti, ale bylo ještě chladno a máma přísahala, že víckrát do něj už nevrátí.

Ale přestože se neustále něčím zaměstnávala a dostávalo se jí spousty podpory, věděl jsem, že se pořád cítí nesnesitelně sama. Přicházely dny, kdy jí stálo nesmírné úsilí pouze vyjít z domu. Přejít přes náves se zdálo jako nesplnitelný úkol. Čelit světu bylo vyčerpávající. Brala to jako výzvu a byla odhodlaná zabojovat, aby překonala všechny svoje běsy.

Nickův odchod pro mámu znamenal nesnesitelnou ztrátu milovaného syna, já přišel do trpělivého superhrdinu. Ať už se mnou seděl u stolu v kuchyni a učil mě číst, nebo mě zasvěcoval do umění pokutových kopů, případně jsem s posvátnou úctou sledoval, jak z nejvyššího prkna skáče do bazénu, viděl jsem v Nickovi vše, čím jsem chtěl být.

Po jeho skonu máma hledala způsoby, jak tuto mezeru zaplnit. Svědomitě mě chránila a zároveň mi pomáhala najít v životě ty nejlepší příležitosti. Držela mi palce při zkouškách a fandila mi na zápasech, ať už jsme vítězili, nebo prohrávali. Prochladlá a provlhlá ze stání na postranní čáře pozorně naslouchala mým analýzám po každém utkání, zatímco já jsem se prokoušával obřím hamburgerem nebo gigantickou porcí hranolků.

Odmaturoval jsem se slušným výsledkem a deset let po Nickově odchodu jsem začal studovat na univerzitě v Manchesteru. Na začátku druháku jsem se odstěhoval z kampusu do bytu, který jsem sdílel se čtyřmi spolubydlicími. Jednou večer jsem se chystal do města, když mi máma zavolala na mobil. Zasluchl jsem v jejím hlase zoufalství. Navštívili ji policejní důstojníci, aby ji informovali, že Abigail Langdonová a Josie Fairchildová byly pod novou identitou propuštěny z vězení.

Za vraždu Nicka a Simona si odpykaly jedenáct let.

Na svobodu se dostaly šest měsíců před máminou smrtí.

Přeložila Jana Vičková